

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 162/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽ-o-KS 101/2006 a jeho rozhodnutím z 23. augusta 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2008 doručená sťažnosť Ľ. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SŽ-o-KS 101/2006 a jeho rozhodnutím z 23. augusta 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 24. októbra 2003 sťažovateľ podal žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“). Na základe uvedenej žiadosti bol sťažovateľ personálnym rozkazom riaditeľa Sekcie D Slovenskej informačnej služby č. 1251 z 18. novembra 2003 (ďalej len „personálny rozkaz“) uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka SIS k 31. decembru 2003. Proti personálnemu rozkazu podal 5. januára 2004 sťažovateľ odvolanie, ktoré založil na tvrdení, že *„Uvádzaný dôvod môjho uvoľnenia zo služobného pomeru príslušníka Slovenskej informačnej služby v tomto personálnom rozkaze sa nezakladá na pravde, nakoľko žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Slovenskej informačnej služby som nepodal slobodne, ale na základe príkazu, pod nátlakom a z donútenia“*.

Rozhodnutím riaditeľa SIS sp. zn. PK-23-5/2004 z 24. marca 2004 bolo odvolanie sťažovateľa proti personálnemu rozkazu zamietnuté a napadnutý personálny rozkaz bol potvrdený s odôvodnením, že pri vydávaní odvolaním napadnutého personálneho rozkazu boli plne dodržané ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v účinnom znení (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov SIS“), a to konkrétne § 191 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého pre skončenie služobného pomeru príslušníka SIS uvoľnením sa vyžaduje, aby žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru bola písomná a doručená nadriadenému. Podľa názoru riaditeľa SIS uvedené dôvody, ktorými sťažovateľ odôvodňoval svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, sú *„irelevantné“*.

Sťažovateľ z dôvodu nespokojnosti s uvedeným rozhodnutím podal 19. mája 2004 (podanie zo 14. mája 2004) Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie rozhodnutia riaditeľa SIS sp. zn. PK-23-5/2004 z 24. marca 2004 podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dôvodiac tým, že žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru nebola prejavom jeho slobodnej vôle, ale prejavom

„vôle jeho nadriadených“. Súčasne sťažovateľ v žalobe konštatoval, že ak by nespĺnil rozkaz nadriadených podať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, bol by „služobný pomer žalobcu skončený jeho prepustením a tým by mu bol krátený aj nárok na odchodné“. Napokon sťažovateľ v žalobe uviedol, že upozornil svojho nadriadeného, že príkaz podať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, čím si sťažovateľ splnil svoju povinnosť podľa § 48 ods. 4 zákona o štátnej službe príslušníkov SIS.

Krajský súd v rozsahu námietok sťažovateľa založených na tvrdení, že jeho žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS je neplatným právnym úkonom z dôvodu absencie požiadavky „slobody“ pri prejave vôle v zmysle § 250 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov SIS, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie riaditeľa SIS a rozsudkom č. k. 1 S 118/2004-48 zo 17. mája 2006 žalobu sťažovateľa zamietol, pretože dospel „k záveru, že žiadosť žalobcu o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS, doručená nadriadenému dňa 24. 10. 2003, bola platným právnym úkonom a preto následné rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov boli v súlade so zákonom“. Podľa názoru krajského súdu «(...) vysvetlenie možných budúcich právnych následkov zotrvania v služobnom pomere pre žalobcu nemožno považovať za nátlak, ktorý by robil právny úkon žalobcu – žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru – neslobodným a preto neplatným. (...) príkazom nadriadeného, ktorým ukladá príslušníkovi urobiť úkon smerujúci k „dobrovoľnému“ ukončeniu jeho služobného pomeru, nie je dotknutý príslušník viazaný a môže a mal by takýto príkaz nerešpektovať, nakoľko ide o príkaz prekračujúci rámec obsahovej náplne výkonu štátnej služby. (...) Ak teda žalobca písomne požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru a žiadosť doručil nadriadenému, nemohol konať neslobodne, pretože ak by aj príkaz na podanie si žiadosti o uvoľnenie od ktoréhokoľvek nadriadeného dostal, išlo by o príkaz nulitný, ktorý nespôsobil žiadne právne následky pre žalobcu ani žalovaného. V tejto súvislosti možno len s ťažkosťami pochopiť motiváciu žalobcu, ktorý na jednej strane neslobodne - ako to sám tvrdí - požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS a na druhej strane využil všetky právne prostriedky k tomu, aby rozhodnutie žalovaného vydané na základe vlastného právneho úkonu žalobcu, napadol. Súd je toho názoru, že pokiaľ žalobca nesúhlasil so snahou žalovaného postaviť ho mimo službu, nemal

sám žiadať o uvoľnenie zo služobného pomeru, ale nieť všetky následky spojené so zotrvaním v služobnom pomere, až po prípadné prepustenie, preskúmania zákonnosti ktorého sa mohol domáhať aj žalobou na súde. Pokiaľ sa však rozhodol podať si žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, konal zo svojho pohľadu možno nerozumne, ale slobodne a bez nezákonného donútenia. Preto personálny rozkaz zo dňa 18. 11. 2003, ktorým žalovaný rešpektoval vôľu žalobcu a prepustil ho zo služobného pomeru príslušníka SIS, ako aj napadnuté rozhodnutie riaditeľa SIS zo dňa 24. 03. 2004, ktorým bol personálny rozkaz potvrdený, vrátane postupu správnych orgánov oboch stupňov, považoval súd za súladné so zákonom».

Na základe odvolania sťažovateľa z 18. júla 2006 najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 SŽ-o-KS 101/2006 z 23. augusta 2007 rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V súvislosti s rozsudkom najvyššieho súdu sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd nevykonal ním navrhované dôkazy, takže v konečnom dôsledku rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Vzhľadom k tomu, že súd v konaní rozhodol tak, že moju žalobu zamietol, resp. rozhodnutie o zamietnutí mojej žaloby potvrdil, porušil moje základné práva upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ako aj upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za porušenie môjho základného práva považujem to, že súd neprejednal moju vec spravodlivo, pretože rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Keďže súd nepostupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona, porušil moje právo na súdnu ochranu. Mám za to, že na preukázanie neplatnosti právneho úkonu z dôvodu, že nebol urobený slobodne postačovali mnou predložené listiny, napr. žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru, resp. navrhované dôkazy, ktoré však vykonané neboli.“*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo (sloboda) L. M. upravené v čl. 46 a nas. Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sž-o-KS 101/2006 (rozhodnutím č. k. 5 Sž-o-KS 101/2006 z 23. 8. 2007) porušené bolo.

2. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Sž-o-KS 101/2006 z 23. 8. 2007 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. L. M. priznáva trovy právneho zastúpenia v sume 7.915,- Sk, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. K. (...) vedený v Tatra banka, a. s. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstata námietok sťažovateľa týkajúca sa porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v jeho nespokojnosti s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nevysporiadal s dôkazmi, ktoré navrhoval na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa preukázania, že jeho konanie pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka SIS nebolo „slobodné“, čo malo napokon podľa sťažovateľa za následok, že najvyšší súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých

sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd napadnutý rozsudok odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky (...) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj jemu predchádzajúce konania v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (...). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O. s. p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O. s. p.). Po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vydaný v súlade so zákonom, a preto ho postupom podľa § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správny v medziach žalobných dôvodov.

Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu vtom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom.

Podľa § 191 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. policajt musí byť uvoľnený zo služobného pomeru, ak o to požiada. Žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru musí byť písomná a doručená nadriadenému, inak je neplatná. Najvyšší súd má z predloženého administratívneho spisu preukázané, že predpoklady uvedené v cit. zákonom ustanovení (tzn. podanie žiadosti žalobcom, písomná forma ako aj jej doručenie nadriadenému) boli splnené.

Rozhodnutie o skončení služobného pomeru uvoľnením oznámi nadriadený policajtovi najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia jeho žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru (bližšie § 191 ods. 8 zákona). Personálnym rozkazom riaditeľa sekcie D žalovanej z 18. novembra 2003 č. 1251 bola akceptovaná žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru, ktorú žalobca podal 31. 10. 2003.

V následne podanom odvolaní zo dňa 7. januára 2004 žalobca uviedol, že žiadosť nepodal slobodne, ale na základe príkazu, pod nátlakom a z donútenia. Odvolanie žalobcu bolo rozhodnutím žalovanej z 24. marca 2004 č. PK-23-5/2004 zamietnuté a personálny rozkaz z 18. novembra 2003 bol potvrdený.

V prieskumnom konaní na krajskom súde predložil žalobca „písomné potvrdenie rozkazu riaditeľa SIS zo dňa 07. 04. 2003“, „písomné potvrdenie rozkazu zo dňa 24. 09. 2003“, ďalej „písomné potvrdenie pokynu zo dňa 23. 10. 2003“ a „Prehlásenia“ Mgr. L. L., J. R. a I. V.

V odvolacom konaní žalobca opätovne namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov krajským súdom, na základe čoho mal predmetný súd dospieť k nesprávnemu skutkovému stavu.

Zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že sa plne pridržiava svojich predchádzajúcich záverov a úkon žalobcu smerujúci k jeho uvoľneniu zo služobného pomeru mu zabezpečili vyplatenie odchodného a poberanie výsluhového dôchodku. K samotnému vykonaniu navrhovaných dôkazov uviedol, že by žalobcovi neprinieslo priaznivejšie postavenie.

Podľa názoru Najvyššieho, súdu sa žalobcovi počas súdneho konania nepodarilo preukázať, že pri podávaní žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru mal konať neslobodne, pod nátlakom a z donútenia.

Najvyšší súd upozorňuje, že pre neslobodné konanie, tzn. konanie pod nátlakom a z donútenia, musí účastník pre konkrétnu situáciu preukázať dosiahnutie určitej intenzity nátlaku vo forme konkretizovanej fyzickej hrozby alebo duševnej vyhrážky, ktorá jednoznačne vedie k rozhodovacej tiesni; inak povedané k nastoleniu bezvýchodiskovej situácie pre jednotlivca, kedy už nielen nie je schopný rozhodnúť sa pre výber riešenia, ale ani tieto riešenia nie je schopný nájsť a v dôsledku tohto stavu ani nie je schopný posúdiť dôsledky svojho správania.

Takúto bezvýchodiskovú situáciu treba skúmať veľmi individuálne, lebo je celkom evidentné, že určitá situácia, ktorá je pre bežného jednotlivca jednoznačne bezvýchodisková, je alebo by mala byť pre špeciálne školenú osobu zvládnuteľná.

Najvyšší súd mal za preukázané, že žalobca ako bývalý príslušník žalovanej mal byť prinajmenej osobou znalou právnych predpisov a aktuálnej situácie u žalovanej. Navyše vtom období prešiel viacerými špeciálnymi výcvikmi a psychotestami. Jeho subjektívne hodnotenie a vnímanie spoločenskej situácie a postoja spoločnosti k bývalej Štátnej bezpečnosti a k jej pracovníkom nepotvrďuje, že bol skutočne donútený podať žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru. V súlade so závermi krajského súdu Najvyšší súd

konštatuje, že v tejto situácii mal možnosť voľby, mohol rozpoznať a predvídať následky svojej voľby a taktiež mal dostatočný časový predstih na vyhodnotenie dopadov svojej voľby na jeho ďalšie profesijné napredovanie.

Z obsahu Prehlásení Mgr. L. L., J. R. a I. V. má Najvyšší súd preukázané, že závery pracovnej porady z 21. 10. 2003 jednoznačne potvrdzujú, že osoby prítomné na tejto porade mali možnosť výberu.

Najmä z listín predložených v súdnom konaní vyplýva, že dotknutí príslušníci informačnej služby boli oboznámení s právnym stavom a materiálnymi náležitosťami ich dobrovoľného odchodu z radov žalovanej na základe žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru, ako aj s možnými následkami nepodania si takejto žiadosti u tých príslušníkov, ktorí v minulosti pôsobili v zložkách Štátnej bezpečnosti.

Za takejto situácie slovenský právny poriadok žalobcovi prinajmenej garantoval právo na súdnu alebo inú ochranu práva, ktoré by mohlo byť v súvislosti s týmto odchodom poškodené alebo protiprávne aplikované, pričom argumentáciu, že nepodanie žiadosti v tzv. stanovenej lehote u nich vyvolalo obavy, že budú sankciovaní krátením dávok spojených s uvoľnením zo služobného pomeru, musí Najvyšší súd v prípade príslušníkov informačnej služby odmietnuť ako veľmi nedôvodnú, resp. nevhodnú vzhľadom na ich postavenie.

Na základe uvedeného Najvyšší súd dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní sú nedôvodné. Krajský súd dostatočne zistil skutkový stav a dospel k správny právny záverom. Svoj rozsudok náležite a logicky odôvodnil. Nebolo úlohou krajského súdu vykonávať rozsiahle dokazovanie, ako sa mylne žalobca domnieva. Naopak krajský súd v súlade s § 250i ods. 1 O. s. p. musel vzhľadom na charakter utajovaných materiálov žalovanej predovšetkým vychádzať zo skutkového stavu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovanej, a s prihliadnutím na osobitosti veci mohol iba zvážiť, či je potrebné mimoriadne vykonať dôkazy, ktoré sa v danom okamihu javia ako absolútne nevyhnutné na preskúmanie tohto rozhodnutia.

Podľa názoru Najvyššieho súdu sa krajský súd v dostatočnom rozsahu vysporiadal s dôkazmi, lebo nielen prihliadol k výpovediam účastníkov súdneho konania, ale sa vysporiadal aj s predloženými listinnými dôkazmi, ktoré vyhodnotil v jednotlivostiach a vo vzájomných súvislostiach.

Podľa § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na zistené skutočnosti, ako aj právne závery Najvyšší súd postupom podľa § 219 O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach žalobných dôvodov ako vecne správny potvrdil.»

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifická správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami, treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľ založil svoje tvrdenie o porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie na skutočnosti, že najvyšší súd nevykonával dôkazy, ktorých vykonanie sťažovateľ navrhol na preukázanie svojich tvrdení, a preto podľa neho najvyšší súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Argument o nedostatočnom zistení skutkového stavu použil sťažovateľ aj na zdôvodnenie svojho odvolania proti rozsudku krajského súdu, pričom z citovanej časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd sa s týmto argumentom

sťažovateľa vysporiadal konštatovaním: „Podľa § 250i ods. 1 O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.“ Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, že v danom prípade najvyšší súd ako súd správny nebol a ani nemohol byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nebolo nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, považuje ústavný súd rozhodnutie najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľné. Preto námietky sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu v tomto smere, t. j. že najvyšší súd nevykonal ním navrhované dôkazy, v kontexte posúdenia možného porušenia sťažovateľom označeného práva na spravodlivé súdne konanie nepovažoval ústavný súd za opodstatnené a relevantné.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06, II. ÚS 127/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok pre jej zjavnú neopodstatnenosť, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších požiadavkách sťažovateľa uvedených v sťažnosti (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a priznanie trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008